

SLOVENSKI GOSPODAR.

List ljudstvu v pouk in zabavo.

Izhaja vsak četrtek in velja s poštnino vred in v Mariboru s pošiljanjem na dom za celo leto 4 K, za pol leta 2 K in za četrt leta 1 K. Naročnina za Nemčijo 5 K, za druge izvenavstrijske dežele 6 K. Kdor hoči sam ponj, plača na leto samo 8 K. Naročnina se pošilja na: Upravišтво „Slovenskega Gospodarja“ v Mariboru. — List se pošilja do odpovedi. — Delažnike „Katoliškega tiskovnega društva“ dobivajo list brez posebne naročnine. — Posamezni listi stanejo 10 v. — Uredništvo: Koroška cesta šte. 5. — Rokopisi se ne vračajo. — Upravišтво Koroška cesta šte. 5, vsprejema naročnino, inserate in reklamacije. — Za inserate se plačuje od enostopne petivrstne za enkrat 15 v, za dvakrat 25 v, za trikrat 35 v. Za večkratne oglase primeren popust. Inserati se sprejemajo do srede popoldne. — Nezaprte reklamacije so poštnine proste.

Hud udarec.

V volilnem odseku je bitka zaradi mandatov na Štajerskem dovršena in za nas Slovence — izgubljena. Združeni Nemci in Italjani z 26 glasovi so preglasovali Slovence, ki imajo le 21 glasov. Romun Ončul se je pred glasovanjem odstranil. Nemško-italijanska večina je sprejela vse predloge, ki so jih stavili zagrizeni zastopniki štajerskih Nemcev. Predlogi Slovencev so bili odbiti. Vseled tega dobi Štajerska vse skupaj 28 poslancev, izmed teh mi Slovenci samo 6 mandatov.

Po sklepih volilnega odseka je sicer število naših poslancev ostalo isto, kakor po vladnem predlogu, vendar je sedaj cela volilna predloga za nas Slovence slabejša in še manj vspremenljiva kakor pa po vladnem predlogu. Vzeli so nam namreč vse slovenske kraje ob nemški meji, ki spadajo pod graško okrožno sodišče ter jih priklopili nemškemu volilnim okrajem! Vzeli so nam še na novo Sevnico in Vuzenico in jo priklopili celjskemu mestnemu volilnemu okraju in sicer zaradi tega, kakor je povdarjal dr. Pomer, da bo število volilcev v tem okraju nekoliko večje. Nemcem samim se je pač zdelo čudno, da dobi taka peščica volilcev tudi enega poslanca, za to se pa morajo žrtvovati slovenski volilci, da naredijo večji volilni okraj! To je nezaslišano, nečuvno in razumljivo samo v gajlih avstrijskih razmerah, kjer so Nemci že pokvarili v javnosti vsak čut politične poštenosti in dostojnosti.

Grdo se je vedla v zadevi Štajerske tudi vlada. Niti ene besede ni vložila za opravičene zahteve

Slovencev. Krščanski socialci in socialdemokrat so se že nagibali na slovensko stališče, medtem pa je izjavil nemški minister notranjih zadev, da je proti povišanju poslanskega števila na Štajerskem in da se ne upira zahtevi Nemcev po spremeni volilnih okrajev. S tem je bila usoda slovenskih predlogov odločena, socialdemokrat in krščanski-socialci so glasovali z drugimi Nemci proti nam!

Gotovo boli vsakega Slovenca ta hud udarec, ki nas je zadel. Toda s tem čustvom v srcu molčati — to bi bilo tako slabo postopanje kakor je bilo sploh vse naše postopanje od časa, odkar se je volilna sprememba predložila državnim zbornicam. Vedeli smo, da smo prikrajšani, a smo molčali. Vedeli smo, da se nam je zgodila strašna krivica, a smo molčali. Vedeli smo, da bi trebalo glasno nastopati, pa smo molčali! Zaspala štajerska politika!

Da, če se pravi narediti opozicijo proti kakemu slovenskemu kandidatu, takrat imamo na stotine rodoljubov, ki odpirajo svoja lena usta ter se navdušujejo za osebne gonje. Če pa je treba zastopati pravice in koristi ljudstva, kje ste potem vi Gradniki, Kanklerji, Slanci, Černejci in kakor se že glasijo vaša imena. Tukaj se ne upate na svetlo med narod, ki bi vas poslušal z veseljem!

Kličemo resne rodoljube in osobito naše poslance, da poučijo ljudstvo o novem žalostnem položaju, v katerem se nahajamo. Pokažimo, da storjeno krivico res tudi trpko čutimo!

Avstrijski patrijotizem.

Že večkrat smo pisali o tem predmetu, povdarjajoč, da se v Avstriji domoljubni čut, ki je bil nekdanj tako silen in ki se v drugih državah varuje kakor zenica v očesu, namenoma zatira; že večkrat smo to dejstvo obžalovali, ki smo poleg drugih Slovanov še edini patrijotje v naši državi; že večkrat smo opominjali vlado, naj se zave svoje dolžnosti ter naj neha podkopavati v dobrih Avstrijskih domoljubni čut. Seveda se na naše besede, na naše opominke, na naše prošnje ni oziralo in ne bi danes zopet razpravljali tega predmeta, ako bi ne bil dogodek, ki nam stiska pero v roko, naravnost nezasišano.

Znano je, da je naša vojska bila l. 1866 na Češkem, zlasti v bitki pri Königgrätzu hudo poražena in Bog ve, kaj bi se bilo z Avstrijo zgodilo, ako bi ne bili ob enem na jugu in sicer pri Visu in pri Kustoci Laha popolnoma premagali. Zasloga naših vojakov, ki so se kakor levi bojevali v teh dveh bitkah, vemo pa še le tedaj prav preceniti, če pomislimo, da je obstanek naše države takrat visel ob pajčevini.

Pri Kustoci so, kakor se pri takih prilikah ne pozabi na nas, tudi naši slovenski mladeniči stali v ognju in s hrabrostjo svojo ne malo pripomogli k rešitvi Avstrije. Zato je celo naravno, da so letos, ko je od onega časa minilo 40 let, oni rodoljubni veteranci, ki jim je bila krogla prizanesla, tuintam na Slovenskem spomin na vročo bitko obhajali slovesno, hvaleč Boga, da je Avstrijo rešil, obenem pa njim pustil življenje.

Kranjski kustocevcé so sklenili preteklo nedeljo obhajati to 40 letnico v Ljubljani ter so si najeli godbo 27. pešpolka Belgijcev, ki ima ondi svoj štab. Okolu 200 mož-bojnikov iz leta 1866 se je zbralo popoldne v Mestnem domu, da za vojaško

1 Domoljubje.

LISTEK.

Pogrešani demant.

Prosto po nemškem priredil F. K. (Konec.)

Državni pravnik je zmajeval z glavo, ko je prečital policijske zapisnike in poročila preiskovalnega sodnika. Ker ni imel dokazov za kazensko postopanje, je ukazal izpustiti Lucijo iz zapor.

Oa je bila torej prosta! Dve uri je le jokala, tako je bila ginjena. Kleče je prisegala svoji teti, da je nedolžna.

Vedela in prepričana sem bila takoj, da si nedolžna, ljubo, ubogo dete, tolažila jo je teta in jo neprestano objemala. Nato sta se oblekli v najboljše obleke in odšli skupno k trgovcu, kjer je bila poprej Lucija v službi. Temu je teta trikrat zaporedoma ponovila celo zadevo od začetka do danes. Lastnik trgovine je sklical vse uslužbenke, gladil Lucijo po nedolžnem obrazu ter vsem slovesno razlagal, kako po nedolžnem je bila sumničena in preganjana. Da ji še bolj dokaže svoje neomejeno zupanje, podaril ji je tri krone in jo zopet sprejel v svojo trgovino. Dovolil ji je tudi prost dan, katerega je porabila zato, da je vsem svojim sosedom in znankam na dolgo in široko opisovala, kaka krivica se ji je zgodila. Hudobni svet jo je preganjal le zato, ker je uboga, krepotna deklica, ki se ni z nikomur pečala in hodila pošteno svoja pota. Ta dan je Lucija tudi dobro jedla, celo pila, in to jo je vsaj deloma potolažilo po prestopnem strahu.

Poslej je šlo po vse stari navadi. Nikdo ni več mislil na pogrešani demant, izvzemši Lucije, njene tete, grofinje in strogega moža postavbe, policijskega uradnika.

„In vendar je le ona tatica,“ dejal je slednji sam sebi; „ona je ukradla briljant in ga ima gotovo tudi še pri sebi; drugače ni mogoče. Morda se mi vendarle posreči, da jo vjamem. Toda — potem, potem ...“

Obvestil je vse prodajalce in prekupovalce dragih kazaov in jim strogo naročil, takoj obvestiti policijsko oblast, če bi kdo hotel prodati briljant take in take velikosti in kakovosti.

Nekoč mu je v glavo padla dobra misel. Poizvedel je, da zahaja Lucija s teto vsako nedeljo v neko vrtno gostilno blizu mesta kavo pit.

Takoj naslednjo nedeljo se odpravi tja tudi on. Ni dolgo čakal, da sta prišli obedve, kot navadno, ter se vsedel njima nasproti.

Lucija ga je takoj izpoznala in trenotno zarudela, a takoj nato prebledela. Uradnik se je delal, kakor bi jo bil šele sedaj izpoznal; njužno jo je pozdravil ter ji izrekel svoje obžalovanje zaradi zadnjega dogodka. Teta se je takoj zapletla z njim v živahen pogovor, Lucija pa je le s težavo prikrivala svoje vznemirjenje.

Policijskemu uradniku je šinil komaj viden nasmeh okrog ust.

„Boji se,“ je mislil sam pri sebi.

„Toda zakaj naj se boji?“ nadaljeval je svoj samogovor v mislih. „Gotovo zato, ker se še sedaj boji, da bi ji ne prišli na sled. No, in čemu naj bi

se bala, če bi ne imela predmeta, radi katerega se boji, pri sebi? Torej je popolnoma gotovo, da nosi briljant se seboj, kakor ga je gotovo ves čas pri sebi imela. Kaj drugega sploh ni mogoče.“

Ta grozni človek je uprl tedaj svoj ostrí pogled vanjo, kakor bi jo hotel z očmi prodreti. Lucija se je tresla po vsem životu, komaj je strahu dihala.

Videla je, kako je opazoval njen klobuk, lase, vse do vratu in ovratnika, potem njeno brošo, na kateri je viselo ono malovredno srce kot obesek. Tega ni več izpustil iz oči. Vedno bližje in bližje se je premikal, nepopisljiv usmev krog ust, dvignil je roko — — —

Lucija je zakričala, zagrabila z desnico srce, odskočila ter se opotekla — — —

Hitro kot bi trenil, iztrgal ji je strašni človek obesek z vratu ...

„Mogočni Bog!“ zavpila je teta ter omedlela.

Lucija se je vrgla na policijskega uradnika, ki jo je z desnico odbil, z levico pa srce nesel k ustom, odtrgal z zobmi oklep, srce se je odprlo ... Vzkliknil je zmagovito.

„Evo ga, tu je,“ se je veselil na ves glas, „tu ga imamo zopet.“

Lesketajoč se in bleščeč ležal je dragoceni kamen v njegovi roki.

„A sedaj — — a sedaj — —“

Kakor z železnimi kleščami oklenil se je Lucija, ki se je nezavestna zgrudila predenj na tla.

Današnja številka ima „Naš Dom“ kot prilogo.

godbo korakajo k sv. maš. Toda kaj izvedo tukaj? Da vojaško štacijsko poveljništvo vojaške godbe ne da. Nekaterim možem so stopile solze v oči, ko so to slišali; eden, ki mu je bila ona roka odstreljena, se je z drugo prijel za glavo in zahteval: „To je toraj hvaležnost za vse, kar sem za cesarja pretrpel!“ Zopet drugi so pravili: „Ako bi bilo zopet treba, da bi se za to državo streljalo na nas, tedaj bi nam poslali, če treba, tri godbe, da bi nam godile v smrt!“ Slišalo se je tudi: „Ko smo šli na sovražnika, žrtvovati svoje življenje, tedaj nam je igrala cela vrsta godb, sedaj pa še ene nismo vredni!“ Takšno je torej bilo plačilo, ki so ga v Ljubljani sprejeli sivolasi slovenski kustocevi za to, da so za državo in cesarja z navdušenjem bili zastavljali svoje življenje.

Kadar naroči vojaško godbo nemški šulferajn ali študmarka ali kako drugo nemško društvo za predpustni ples ali za kak „folksfest“, tedaj se je ne odpove; tudi tedaj je vsikdar pripravljena, kadar si je gospodje častniki pri bogato obloženi mizi pžele; kadar pa bi vojaško godbo radi imeli stari slovenski bojovníki, da bi v veselju obhajali spomin na čas, ko so jim okrog ušes frčale sovražne krogle, pa se odpove.

Hoče se namreč pospeševati avstrijsko domoljubje z avstrijsko hvaležnostjo!

Politični ogled.

Državna zbornica je pretrgala posvetovanje o obrtnem zakonu ter začela posvetovanje o začasnem proračunu. Izmed Jugoslovancev bosta govorila dr. Ploj in dr. Šusteršič. Slovanska zveza bo glasovala proti začasnemu proračunu, ker ne zaupa vladi, katera je pri volilni prenosni tako krivično postopala proti štajerskim Slovincem. Poslanec dr. Korošec je vložil zadnji ponedeljek interpelacijo zaradi zabranjevanja slovenske zastave v Slov. Gradcu in v terek zaradi c. kr. kmetijske družbe, ki je v dveh slučajih zabranila snovanje kmetijskih podružnic na Slov. Štajerju.

V avstrijski in ogrski delegaciji se še nikdar ni tako resno in odločno povdarjalo jugoslovansko stališče kakor letos in sicer so to storili gg. dr. Šusteršič, Biankini in Tuškan. Kazali so, kako se jugoslovanski narodi v Avstriji tlačijo in s tem odbijajo tudi vsi jugoslovanski narodi izven Avstrije. V diplomaciji se nikjer ne uporabljajo Jugoslavlani, kar je na veliko zlo avstrijskega upliva na Balkanu.

Boji na Balkanu. Črnogorski zastopnik je vročil nedavno turški vladi spomenico o razmerah ob črnogorski meji. Spomenica navaja, da je bilo od septembra nadalje 50 umorov in ropov. V takih razmerah je pomirjenje težavno. Časnik „Srbska Rieč“ piše: Dšla so poročila, ki pobijajo vesti, da so zadušeni nemiri ob turško-črnogorski meji. V Premčaninu se je spopadla turška vojska s Srbi. Razvil se je krvav boj, v katerem je bilo ubitih in ranjenih mnogo oseb. Tekla je kri nedolžnega

srbskega naroda, ki se je drgnil, da brani svoja prava. Končno so zmagali sovražniki srbskega naroda. Odvedli so dvajset uglednih Srbov v Plevlje, šest pa v Berane in Bjelo Polje. Med narodom je prevladal strah v največjem obsegu. Bati se je, da nastane vstaja in boje se velikih zapletljajev.

Rusija. Veliko se je pričakovalo od dume, ki sme pač govoriti, ne pa vladati. Vzajemirjenje med ljudstvom raste zato od dne do dne. Revolucionarnega časopisja z judovskimi uredniki je vedno več. — V dumi je bilo soglasno sklenjeno, da naj se seja nadaljuje celo leto. — Mesto Bjalostok, kjer je bila motena procesija sv. R. T., je zapustilo 800 židov. Pregarjanje je trpelo več dni. Vojaštvo je v mestu opetovano streljalo; pogorelo je tudi več hiš. O večjih nemirih in o revolucionarnem gibanju poročajo iz Moskve in Kronstadta; premožnejši ljudje beže iz mesta. Mornarji in vojaki so se uprli ter hodijo v gručah po mestu. — V Kijevu so zažgali ondoto jettinšnico. V Sevastopolu so vse vojne ladje razorožene, enako so v Kronstadtu razorožili cel uporni polk, v Odesi pa celo baterijo. Nove revolucije se je bati v Peterburgu. Iz 67 okrajev so prišla poročila o nemirih med kmeti in prebivalstvom.

Dogodki na Ruskem. Nemiri na Ruskem se še vedno pomavljajo. Posebno so bili zadnje dni hudi nemiru v Odesi in Kronstadtu; pa vendar ne tako silni, kakor jih popisujejo Rusom sovražni listi, ki napravljajo na Ruskem iz vsake muhe slona. Razprave v dumi so semtertje jako burne. Tako je bila burna seja tudi v četrtak. V ti seji je govoril minister Stolipin, ki je priznal, da je policijska uprava v nekaterih slučajih postopala protizakonito, naglašal je pa, da ljubijo uradniki svojo domovino. Vlada mora postopati energično in vzdržavati red. Govornik je rekel, da je policija storila svojo dolžnost. Med nemiri je bilo 288 uradnikov in uslužbencev ubitih, 388 pa ranjenih. Med govorom so se slišali razni mekljci. Minister je zaključil svoj govor rekši, da bo vlada postopala kakor stražar, ki ne sme vreči v stran stare puške, dokler ni dobil nove. Ko je hotel govoriti minister za notranje reči, so začel v dumi tako ropotati in žvižgati, da so morali ministri zapustiti dvorano.

Laški kralj v nevarnosti. Laški kralj in kraljica sta bila dne 24. t. m. v Ankoni, da prisostujeta pri polaganju temeljnega kamna za bolnišnico. Pri tej priliki so ju hoteli anarhisti umoriti. Policija je pa pravočasno zvedela za to in aretirala mnogo anarhistov.

Ženske zahtevajo volilno pravico. Na Angleškem hočejo imeti tudi ženske volilno pravico. Pri nekem zborovanju, kjer se je govorilo proti njihovi volilni pravici, je prišlo do spopadov med moškimi in ženskami. Zene so udrihale po možkih s solenkami, da je bilo veselje. Sledujoč so le podlegle in možki zborovalci so jih potisnili ali pa pometali iz dvorane.

Korejci in Japonci. Korejci so nezadovoljni z japonskim nadvladarstvom. Gotovo Japonci ne

ravnajo lepo z njimi. Glasom uradne brzovjavke iz Seula je izbruhnila v Koreji ustaja. Položaj je nevaren. 80 Korejcev pride pred vojaško sodišče. Japonsko novinstvo piše, da bi moglo stanje v Koreji, ako bo tako nadalje, izzvati zapletljaje in Japonska bi bila zopet prisiljena, boriti se za svoj obstanek.

Razne novice.

* Vabilo. K odborovi seji družbe duhovnikov lavantinske škofije dne 3. julija ob pol 4. uri popoldne uljudno vabi preč. gg. odbornike predsedništvo.

* Osebnosti. Evidenčni uradnik g. Roman Doleček je imenovan za geometra v Mariboru. — Sodnijski izpit sta napravila avskultant dr. Žihher in dr. Vuk v Mariboru. — Postajonačelnik Karol Sajovic je prestavljen iz Hrastnika v Ljubljano; na njegovo mesto pride postajonačelnik Ludvig iz Bistrice na Kranjskem. — V pokoj je stopil deželno sodni svetnik Muley v Celju. — Službo sta menjala poštni oficijal Karol Wilfling v Biljaku in poštni asistent Anton Mišan v Mariboru.

* Umrl je v Ljutomeru na svojem domu dne 21. t. m. č. g. Matej Meznarič. Rojen je bil 31. avg. l. 1868. Kaplanoval je pri Sv. Urbanu pri Ptuj, Črni gori, Sv. Lovrenca v Slov. gor. in Svičini, kjer je bil tudi provizor. Bil je že dalje časa rahlega zdravja. Svetila mu večna luč!

* Iz finančne službe. Za davkarske pristave so imenovani sledeči praktikanti: gg. Kunej, Merčun, Cvahte, Führer in Ozvatič. Prestavljeni so sledeči davčni pristavi gg.: M. Merčun iz Maribora v Konjice, Rehar A. iz Brežic v Maribor in Cepin J. iz Konjice v Brežice. — Skušnjo za respicijenta sta naredila nadpaznika finančne straže Jakob Kirndl in Frid. Pestinsky.

* Železnica Purkla—Ptuj—Rogatec. V nedeljo, dne 17. t. m. se je priredilo v Ptuju zborovanje, na katerem je poročal odbor za zidanje železnice Purkla—Ptuj—Rogatec. Za predsednika je bil izvoljen F. M. L. pl. Tomičič, za podpredsednika glavarja namestnik g. dr. Jurtela. Svoje zastopnike so tudi poslale vse prizadete občine in okraji.

* Vplačevanje davkov v III. četrtletju 1906. Zemljiški davek, hišno razredni, hišno najemniški davek in 5‰: 7. mesečni rok do 31. julija. 8. do 31. avg., 9. do 30. septembra; dohodninski davek: III. četrtletni rok do 1. julija.

* Slovenski trgovci! V nedeljo dne 1. julija ob 4. uri popoldne se vrši v celjskem Narodnem domu ustanovni občni zbor „Slov. trgovskega društva v Celju“. Trgovci Spodnje Štajerske, udeležite se ga!

* Shod kmetijskih potovalnih učiteljev in drugih strokovnjakov v Dalmaciji. Dne 6. julija t. l. je v Zadru sestanek vseh slovenskih, hrvaških in italijanskih, t. j. spodnještajerskih, kranjskih, goriško gradiščanskih, istrskih in dalmatinskih kmetijskih potovalnih učiteljev in drugih kmetijskih

Pri nebeških vratih.

Poljako spisal H. Sienkiewicz.

- Pok, pok! — odprl sveti Peter!
- Kdo pa je?
- Jaz, ljubezen.
- Kakšna ljubezen?
- Krščanska.

Sveti Peter je malce odprl vrata; na stežaj jih ni odprl zavoljo tega, ker izkušnja ga je naučila previdnosti. Skozi špranjo je torej poizvedoval dalje:

- In kaj pa ti tu hočeš?
- Zavetišča.
- Kako to, zavetišča?
- Ker ne vem, kam bi drugam šla.
- In vendar se ti je zaukazalo prebivati na zemlji.

— Pa ljudje so me izpodili.

— Da se Boga ne bojiš! Zavoljo koliko hudobnih ljudi pa si se odpovedala službi in svojemu poslanstvu?

— Ne samo nekoliko ljudi, ampak vsi pozemski narodi so me izpodili.

Sveti Peter je odprl vrata na stežaj, izšel je iz neba ter se je vsedel na kamen pri vratih.

— Kaj se je zgodilo? — vprašal je nemirno.

— Ah, sedaj vidim, da nisi prišla sama. Koga pa si seboj pripeljala?

— To so moje hčerke: Pravičnost, Resnica in Umiljenje.

— Te so tudi ljudje izpodili?

— Tudi. Ni več za nas prostora med narodi na zemlji.

— Zmirom le govoriš o narodih na zemlji, malo vendar prenehaj! Ljudje so tudi prej grešili zoper tebe, narodi so se neusmiljeno vojskovali med seboj in vendar nisi bežala od njih.

— Ljudje so grešili in narodi so se neusmiljeno vojskovali, ali v globini src so vendar imeli vero in prepričanje, da jaz moram biti podlaga življenju. Sedaj je pa ta vera popolnoma izginila. Ni ostalo po nji niti sledu, sveti Peter, in zbog tega v resnici nimam več kaj opraviti na zemlji.

— Odkod je to prišlo?

Krščanska ljubezen je spustila roko navadol, kjer se je sukala v ogromnem brezdnu zemlja krogla ter pokazavši na nji temen madež odgovorila:

— Odtod.

Sveti Peter je uprl oči v oni temni madež. Dolgo je gledal in navsezadnje je rekel:

— Vidim... mesto... in v njem in okoli njega množico spomenikov...

— Spomenikov tega, kateremu je bilo ime: Sovrašstvo.

— Da... Sedaj vem vse.

— Torej pusti me, sveti Ključar, skozi vrata.

— Takoj. Samo mi še povej, ali nisi poizkušala, iti kam drugam?

— Šla sem na Zahod, ali tam so vse dežele polne strank in ljudje se tam vzajemno tako sovražijo, da bi tam ne bilo prostora za-me.

— Mogla bi iti še dalje — za morje.

— Nisem imela denarja.

— No, in na drugo stran od mesta sovrašstvo?

— Nisem imela... potnega lista.

— Nikamor nisi mogla?

— Nikamor.

— Kaj pa, ko bi naš križani Zveličar hotel znova vstopiti na zemljo?

— Oh, sveti Peter, ne pustili bi Ga ali pa bi se Mu rogali.

Nastal je kratek molk; potem je apostol povzdignil glavo, pogledal je z žalostnim začudenjem krščansko Ljubezen in vprašal:

— Ali povej mi vendar, kaj jim nadomešča Odrešenikovo učenje in Tebe?

In ljubezen je odgovorila:

— Pravijo, da trgovina in bogastvo.

Fr. Stingl.

Za kratek čas.

Ali ga je razumel? Laški barantač je obogatel na Avstrijskem ter se naselil v nekem slovenskem trgu. S slovenščino pa mu je šlo, kakor Lahom navadno, zelo slabo. Neki dan mu je ušla svinja iz hleva. Iskaje njo sreča nekoga človeka, in ker mu ne pride na misel ime „svinja“, ga vpraša: „Kospot, ali si nič fidi eni osebi, imeli dolgi usti, si suknji in rekli fedno: ui, ui?“